

TIENMINUTENGESPREK V6/SHOOTINGSCRIPT

Geschreven door

Renske de Greef

1A - EXT. SCHOOLPLEIN - DAG

Met een lang steadycam-shot volgen we MARIT (35). Ze komt het schoolplein op rijden en zet haar fiets (een stevig exemplaar met een zitje achterop) op slot. Als ze over het schoolplein naar het gebouw loopt, zwenkt de camera naar een groepje kinderen (j/m) dat aan de rekstokken hangt, en vervolgens naar de andere kant, waar een ander groepje kinderen (ook j/m) speelt dat ze monsters zijn die een van de speelhuisjes aanvallen. Marit duwt de grote klapdeuren van de ingang open.

TITEL: TIENMINUTENGESPREK

1B - INT. GANG SCHOOL - DAG

Marit loopt door de gang van de school, langs lage, lege kapstokken met hier en daar een verdwaalde jas, een prikbord vol posters en muren die zijn versierd met zelfgemaakte tekeningen. Ze passeert een andere ouder en groet hem vriendelijk. De camera haalt haar nu in en duikt een lokaal in.

1C - INT. KLASLOKAAL - DAG

In het lokaal zit juf YVONNE (62) op een krap stoeltje aan een laag tafeltje. Ze eet een bruine boterham, voor haar ligt een plastic zakje met nog een boterham erin. Terwijl ze kauwt, staart ze in gedachten verzonken voor zich uit. Ze ziet er moe uit.

De camera draait om haar heen terwijl zij ook de andere boterham uit het zakje haalt en op begint te eten. We zien het hele lokaal: de stoeltjes omgekeerd op de tafeltjes, in de hoek een paar planten, er is een speelhoekje met poppen, knuffels en een keukentje en er staan een paar grote water- en knutseltafels.

Dan wordt er op de deur geklopt. Einde steadycam-shot.

2A - INT. KLASLOKAAL - DAG

Marit steekt haar hoofd naar binnen. Yvonne legt snel haar broodje neer en probeert haar mond leeg te eten.

MARIT

O, shit, ik ben te vroeg.

YVONNE

(met nog halfvolle mond,
een beetje gegeneerd)
Nee, nee, kom binnen.
(Ze slikt de rest van de hap door).
Ik dacht even snel...

Ze staat op, stapt naar Marit toe en geeft haar een hand. De vrouwen staan even tegenover elkaar: ze zijn allebei aangekomen in de arena, het kan beginnen.

MARIT

Alles moet ook altijd maar snel-
snel-snel, hè. Eet rustig verder
hoor.

Yvonne twijfelt, maar de honger wint het: ze gaat weer zitten en een beetje besmuikt eet ze zo snel mogelijk verder.

MARIT (CONT'D)

Huib kan er helaas niet bij zijn.

Marit trekt ondertussen haar jas uit en legt die over haar arm terwijl ze door het klaslokaal struint. Ze bekijkt de muur, waaraan kleine schilderdoeken hangen met daarop lammetjes, hun vacht bestaat uit nogal lelijk getamponeerde witte vlekken.

MARIT (CONT'D)

Jullie zitten ook al volop in de
lente, zie ik.

Yvonne wil iets zeggen, maar heeft nog een volle mond.

MARIT (CONT'D)

Voor mijn gevoel is net de
Voorjaarsvakantie voorbij, is het
alweer bijna Meivakantie.
(lacht)
Voor u wel lekker, natuurlijk, al
die vakanties.

Yvonne maakt een zo beleefd mogelijke grimas en slikt de hap door.

YVONNE

Die lammetjes zijn eigenlijk voor
het weekproject, deze week is het
thema wol. Koffie?

Marit neemt plaats op het krappe stoeltje tegenover Yvonne.

MARIT

Eh, ja, koffie, graag.

Yvonne schenkt een geribbeld plastic bekertje vol uit de gebloemde thermosfles die voor hen op tafel staat.

YVONNE

Ik neem altijd koffie mee van huis,
uit die automaten hier komt een
soort afwaswater. Creamer?

Ze houdt een plastic bekertje met staafjes creamer en suiker omhoog. Marit schudt haar hoofd en neemt een slok koffie, waar Yvonne verlangend naar kijkt. Dan herpakt Yvonne zich.

YVONNE (CONT'D)

Ik sla even over. Voor je 't weet
drink je met alle ouders mee en lig
ik vanavond weer te stuiteren in
mijn bed.

Yvonne glimlacht kort en pakt een stapel mappen erbij.

YVONNE (CONT'D)

Oké. Lucas.

MARIT

Ja. Ik wilde het even over dat
incident hebben, van laatst.

Yvonne fronst haar wenkbrauwen en denkt na.

YVONNE

Het incident...

MARIT

Met de logeerbeer.

YVONNE

Oh! Dat. Ja. Vervelende situatie.

MARIT

Ja, dat vind ik ook. Erg vervelend.

YVONNE

Ja, die beer is voor de kinderen
echt een soort familielid, hè. Soms
krijg ik dat schriftje terug, is de
beer uit eten geweest, mee op
vakantie, mee naar een indoor
skihal.

MARIT

Wat ik niet begrijp, is waarom
Lucas straf heeft gekregen.

YVONNE

(verbaasd)

Heeft Lucas dat niet verteld? Hij heeft die beer kapotgemaakt. Die logeerbeer.

MARIT

Hij heeft ermee gespeeld.

YVONNE

Hij heeft zijn hoofd eraf geknipt en alle vulling eruitgehaald.

MARIT

Hij wilde hem opereren. Het was een onschuldig spelletje.

YVONNE

(lachend)

Nou, daar dacht de klas anders over. Het was nogal een bloedbad. Maar het is geen punt verder. Er is alweer een nieuwe logeerbeer. Of wilde je het hebben over een vergoeding?

MARIT

Wat ik raar vind, is dat dit blijkbaar meteen als probleem wordt gezien. Lucas is een jongetje. Die leren juist door te proberen.

YVONNE

Ja, nou, hij heeft het geprobeerd en hij heeft er denk ik ook wel van geleerd.

MARIT

Hij moest de klas uit!

YVONNE

Ja, hij moest wel even weten dat hij een grens had overschreden.

MARIT

Ik bedoel dat die grens steeds sneller wordt bereikt. Vroeger kregen jongens nog een beetje ruimte, maar tegenwoordig moeten ze alleen maar stil zitten, luisteren en plantjes verzorgen. Moeten ze eigenlijk een soort meisjes worden.

YVONNE
Een soort meisjes?

MARIT
Ja, lief, braaf. Tevreden met een
prittstift en wat glitters.

YVONNE
Want meisjes zijn braaf?

MARIT
Nou ja, er zullen vast ook
kattenkoppen tussen zitten, maar
over het algemeen.

YVONNE
Kijk: er zitten achtentwintig
kinderen in Lucas' klas. De een
leest, de ander rent en eentje moet
ik constant in de gaten houden
omdat ze anders alle play-doh
opeet. *Over het algemeen* is elk
kind anders.

MARIT
Ik zou graag zien dat u uw
verontschuldiging aanbiedt.

YVONNE
Oh. Als ik iets heb gezegd waardoor
u...

MARIT
Aan Lucas.

YVONNE
Aan Lucas?

MARIT
Ja, hij is nieuwsgierig. Je moet
die jongensachtige, onderzoekende
drive juist belónen, in plaats van
meteen weer met 'regeltjes' aan te
komen zetten.

We zien een kleine spiertrekking bij Yvonne's ogen. Ze reikt
traag naar de thermosfles, wil hem losdraaien, maar beheerst
zich dan. Ze zucht en glimlacht naar Marit.

YVONNE
Natuurlijk stimuleren we de
nieuwsgierigheid van kinderen.
Blijven knikkers drijven?
(MORE)

YVONNE (CONT'D)

Wat gebeurt er als je een komkommer achter een poes neerlegt? Maar nieuwsgierigheid is geen excuus. Als iemand iets doet wat niet mag, dan moeten daar consequenties aan zitten.

MARIT

En u bepaalt dan waar de grens ligt.

YVONNE

Ja, hier in de klas wel.

MARIT

Want dat is er zo lastig aan: u bent natuurlijk een vrouw. Dus u bekijkt het ook als een vrouw.

YVONNE

Ik zou liever willen stellen dat ik het als leerkracht bekijk.

MARIT

Ik snap ook wel dat je in een klas met achtentwintig kinderen liever een feestmuts gaat knutselen dan een fikkie stoken...

YVONNE

(dit floept er iets te manisch-sarcastisch uit)
Ah, dat is ook een leuke suggestie voor het volgende weekproject: pyromanie!

MARIT

...maar als er nooit een mééster voor de klas staat, hebben die jongens niemand waar ze tegen op kunnen kijken, waar ze mee kunnen stoeien. Dat is niet goed voor hun ontwikkeling.

YVONNE

(herpakt zich weer)
Wat Lucas' ontwikkeling betreft, kan ik je geruststellen: het gaat prima met hem.
Ik snap dat het als ouder soms lastig is om het grotere plaatje te zien, hoor. Maar daar zijn deze gesprekken dan ook voor.

Yvonne probeert zo subtiel mogelijk op haar horloge te kijken.

Marit leunt naar achteren en kijkt Yvonne taxerend aan.

MARIT

Hoe lang staat u eigenlijk al voor de klas?

YVONNE

(licht vermoeid)
Al veertig jaar.

MARIT

Zo zeg. Dat zijn... hoeveel kinderen? Er moet wel heel wat veranderd zijn, al die jaren.

YVONNE

Aap-noot-mies werd maan-vis-roos.

MARIT

In de pedagogische benadering, bedoel ik. In uw tijd...

YVONNE

Ik ken het hele oeuvre van K3 uit mijn hoofd. Ik weet wat een *fidget spinner* is. Ik heb net een bijscholingscursus 'Cyberpesten met Woezel en Pip' achter de rug.

MARIT

Het zou toch kunnen dat er inmiddels andere inzichten zijn?

YVONNE

Is het anders niet een idee dat jullie Lucas wat vaker meenemen naar een bos ofzo. Hem even lekker laten uitrazen, dat-ie even zijn energie kwijt kan.

MARIT

(ongelovig)
Alsof we het over een Golden Retriever hebben.

Marit zwijgt even.

MARIT (CONT'D)

We zijn wel klaar hier, lijkt mij.

YVONNE

(opgelucht)

Ja, dat denk ik ook. Fijn even
gepraat te hebben, Marit.

Marit staat op en loopt naar de deur.

YVONNE (CONT'D)

Oh, nog één ding: vergeten jullie
niet die gymschoenen met witte zool
te kopen? Lucas' schoenen geven af
en we hebben nét een nieuwe
gymvloer.

Marit draait zich om. Waar ze eerst haar woede probeerde te
bedwingen, ontploft ze nu alsnog.

MARIT

(sarcastisch)

Ach ja, stel je ook eens voor: een
gymvloer die vies mag worden, een
klaslokaal waar geklooid mag
worden, een speelgoedbeer waar ook
echt mee gespeeld mag worden.
Dit is een *basisschool*! Dit moet
een plek zijn waar mijn zoon
uitgedaagd wordt, waar hij vrij is,
waar hij risico's mag nemen. Niet
een soort... betuttelend
handwerkclubje!

Yvonne kijkt Marit verbijsterd aan.

MARIT (CONT'D)

Maar ja, wat verwacht ik ook, als
hij les krijgt van een afgepeigerde
bijna-bejaarde die bovendien al zo
lang in het vak zit dat ze compleet
vastgeroest is. Nee, laat die
jongetjes maar lekker de hele dag
lammetjes tamponeren en over hun
gevoelens praten, kan jij tenminste
in alle rust fantaseren over je
pensioen en je speciale van huis
meegenomen koffie opzuipen.

2B - INT - KLASLOKAAL/DEUR

Marit loopt naar de deur.

YVONNE

Oké, dit was het. In de hoek.

Marit kijkt haar spottend aan en wil de deur opendoen. Yvonne staat op, rent Marit achterna en drukt haar gewicht tegen de deur aan.

YVONNE (CONT'D)

Ik zei: IN. DE. HOEK.

Geschrokken doet Marit nu een paar stappen achteruit.

Yvonne loopt naar het tafeltje, pakt de thermosfles en schenkt wild een kopje tot de rand toe vol. Ze slaat het achterover. Daarna trek ze een zakje creamer open, legt er een lijntje van op het bureau en snuift het op. Wat nog aan haar vingers zit, wrijft ze met een agressief gebaar op haar tandvlees.

YVONNE (CONT'D)

Ten eerste: ja. Je hebt gelijk. Ik ben moe. Maar niet van de kinderen. Helemaal niet zelfs, ik raap ze met plezier van de grond als ze gevallen zijn en ik doe altijd mee als ze willen dansen op de technoversie van Berend Botje. Nee, hier, h  r word ik moe van. Van volwassenen. Van ouders die het beter weten.

Marit wil weer een stap naar de deur zetten.

YVONNE (CONT'D)

W  t had ik nou gezegd. In de hoek!

Nu echt geschrokken schuifelt Marit langzaam naar de hoek.

YVONNE (CONT'D)

Weet je wat ouders 's ochtends zeggen als ze hun kind hier afleveren? "Veel plezier!". Niet tegen het kind, h  . Tegen *mij*. Want dat denken ze van mijn baan: een soort creatief met kurk, de hele week lang. 'Wat heerlijk om jouw baan te hebben! Lekker beetje rommelen! Al die vakanties! Veel plezier!'

2C - KLASLOKAAL/KNUTSELHOEK

Yvonne loopt woedend naar de knutselhoek.

YVONNE

In de jaren 50 waren we te streng,
in de jaren 70 weer te aardig,
sinds de jaren 90 denken mensen dat
onze studie neerkomt op 'leuke
knutselideetjes bedenken voor
overgebleven wc-rollen'. En nu? Wat
is het nu weer?

Yvonne staat bij de knutselhoek en pakt een fles verf. Ze pakt hem vast en knijpt hem leeg op de tafel.

YVONNE (CONT'D)

Nu zijn we weer niet mánnelijk
genoeg. Die arme, arme jongetjes
toch. Compleet overgeleverd aan
ons, de juffies, met onze twee gore
X-chromosomen.

Yvonne pakt nog een fles en knijpt ook die leeg. Ze begint de verf met wilde gebaren over de tafel uit te smeren. Ze smeert haar gezicht in met verf. Dan loopt ze naar de hoek met planten.

2D - KLASLOKAAL/PLANTENHOEK

YVONNE

En dan dwingen we die jongens ook
nog om voor dingen te zórgen!

Ze trekt de planten met wortels en al uit de potten en slingert ze weg, daarna smijt ze de aardewerken potten op de grond. Eén modderige kluit komt tegen de ventilator aan, zwarte aarde schiet door de ruimte.

YVONNE (CONT'D)

Terwijl iedereen weet dat hun
ballen krimpen van
verantwoordelijkheid en empathie.
Typisch van die nutteloze
vrouweneigenschappen.

Ze pakt een stoeltje van tafel en slingert het door de klas. Er valt een lamp stuk op het tapijt, de fitting begint te smeulen en te roken. Yvonne gooit ondertussen lukraak de andere stoeltjes door de ruimte. Ze begint er steeds meer uit te zien als een verwilderde Rambo.

YVONNE (CONT'D)

Toen ik jong was, stonden er *alleen*
maar meesters voor de klas! Maar
toen hoorde je nooit iemand over al
die wegterende vrouwelijke energie.

2E - KLASLOKAAL/POPPENHOEK

Yvonne is via een spoor van vernielde stoeltjes terecht gekomen in de poppenhoek. Terwijl ze praat, pakt ze een pop vast en rukt met een woest gebaar het plastic hoofd van zijn nek. Dit herhaalt zich met een paar poppen, tot ze een pluchen konijn vast heeft. Dit hoofd gaat veel minder makkelijk, maar uiteindelijk scheurt ze ook het konijnenhoofd van zijn romp.

YVONNE

Grappig hoe dat werkt, hè? Toen vrouwen nog niks bereikten, was dat onze eigen schuld. Maar nu voor het eerst meisjes het béter doen dan jongens: tadaaaa! Oók de schuld van de vrouw! Want zonder meesters voor de klas kunnen de jongens natuurlijk niet echte mannen worden, die kunnen leidinggeven en wetenschap bedrijven en een goed glas whiskey drinken terwijl ze de problemen van de wereld oplossen.

Yvonne graait een zak knikkers van tafel en gooit met felle, snelle gebaren de knikkers naar Marit, alsof ze ermee sjoelt. Ze ketsen snel na elkaar met een harde knal tegen de muur vlak naast de angstige Marit, alsof het kogels zijn. Dan pakt Yvonne een brandblusser en klimt op een tafeltje. Ze houdt de brandblusser laag, voor haar kruis.

YVONNE (CONT'D)

(sardonisch)

Maar ja, geen man wil nog meester worden. Te laag op de maatschappelijke fucking ladder. Dus dan zit je met ons opgescheept. (ironisch schreeuwend):
DE VROUWTJES!

Yvonne spuit op een zeer fallische macho-manier (een beetje door de knieën gezakt) een dikke laag schuim om Marit heen. Dan springt ze van tafel, loopt naar de muur en rukt een van de schilderdoeken ervan af. Ze waadt door het schuim naar Marit en duwt Marit het doek onder de neus.

YVONNE (CONT'D)

Kijk. Kijk eens. Dit heeft Lucas de afgelopen week gedaan. Hij heeft de vacht van een lammetje getamponeerd. Hij heeft getamponeerd tot de vonken ervan af vlogen.

(MORE)

YVONNE (CONT'D)

Hij tamponeerde alsof zijn leven
ervan afhing. Hij vond het VER-RUK-
KE-LIJK!

Yvonne gooit het schilderij weg, legt haar besmeurde
verfhanden om Marits nek en houdt haar in een soort houdgreep
terwijl ze haar indringend aan blijft kijken.

YVONNE (CONT'D)

Weet je hoeveel kinderen ik in die
veertig jaar voorbij heb zien
komen? Twaalfhonderd. Dat is het
antwoord. Jaaaa, dat is
hoofdrekenen, dat had je niet van
me gedacht, hè, met mijn Pabo-
opleiding? En twaalfhonderd
kinderen lang heb ik ze begeleid,
dingen geleerd, grenzen gesteld,
vrijheid gegeven, getroost en
toegejuicht. Maar ik begrijp dat ik
het al die tijd verkeerd heb
gedaan.

Terwijl Yvonne praat, knijpt ze haar handen dicht om Marits
nek. Marits ogen worden steeds groter, ze strubbelt tegen en
snakt naar adem.

YVONNE (CONT'D)

Is dit dan mannelijk genoeg voor
je? Is dit mannelijk genoeg voor
je?!

Yvonne blijft knijpen. Marits ogen draaien weg en tenslotte
zakt ze neer. Yvonne knielt met haar mee en laat langzaam
haar greep los. Marit beweegt niet meer.

Yvonne zit even hijgend op de grond. Dan kijkt ze naar Marits
bewegingsloze lijf. Zo voorzichtig mogelijk sleept ze Marits
lijf naar de huishoek en begint haar koortsachtig met poppen,
beren en verkleedkleden te bedekken.

2F - INT - KLASLOKAAL - DAG

Dan horen we een klopje op de deur. Yvonne draait zich om.
Een man en een vrouw lopen naar binnen, terwijl ze verbaasd
het klaslokaal rondkijken naar de ravage. Yvonne fatsoeneert
haar kleden en probeert de verf van haar wangen te vegen.

YVONNE

Ja. Eh. Het is Wildebrasweek.
Vandaar.

Yvonne wijst op het tafeltje met de stoeltjes.

YVONNE (CONT'D)

Koffie?

EINDE

We horen de vrouw zeggen: 'Ja, wij hebben allebei het gevoel dat Boris...'

Aftitelingsmuziek: technoversie van Berend Botje.